

A harminckettedik év

Levelek 1990-ből - V., befejező rész

[Csordás Gábor](#) levelezés, 2009, 52. évfolyam, 2. szám, 187. oldal

/Részlet/

[...]

Kedves Gábor,

nagyon összeesküdtek ellenem a körülmények, pedig még a Debreceni Napok előtt kész volt bennem ez a kis írás, s Pesten szerettem volna személyesen átadni Neked. Aztán Istvántól üzentem, hogy jártam elutazásom előtt, s amint hazaértem, meg is írtam, akkor meg ezek a hülye ünnepek, meg a hétvége, ma pedig mire kinyomoztam a lehetséges pécsi telefax számot, két órát váraкоztam a postán, mert nem kapcsolták át a telefont a faxra, aztán meg már nem vették fel a kagylót sem. Maradt tehát az **Eörsi Pista**-féle szállítás, 4-én van fellépése Szabadkán, s viszi, hogy expressz földadja. Tényleg bánt és ideges vagyok az egész miatt.

Gabinak nagyon örültem, s különösen annak, hogy szállást adhattam neki a fővárosban. Reggel mondtam is, hogy ha maga Apolló feküdt volna a szomszéd szobában, nem lettem volna olyan boldog. Jó volt végre beszélgetnünk.

Az üzenetemet a politikáról remélem, átadta. A testvéri óvás mellett a meggyőződés beszélt belőlem, meg az önzés, hogy azt az istenadta energiádat abba fektesd bele, amire a Pannón alföldön kizárólag Te vagy képes: megalapozni végre egy tisztességes közép-európai orientációjú lapot-kiadót-gondolkodást-mentalitást. Őszintén elkésérít megint ez a sok meddő és hátborzongató szédelgés, amit a magyar kultúra produkál. Ha ebben az országban tetőzik a destrukció, talán még értem is, mi a franc vihetne értelmet e sok műveletlen fejbe meg népbe, amikor a vérbosszún kívül egyébire sem képesek. De odaát újra kiásni a csatabárdokat, meg örökösen az önsiratástól az önpusztításig ingázni...

Bocsáss meg, nagyon lerohantalak. Úgy utálom ezt az összes átpolitizált pasalikot, hogy egyebet sem kívánok, mint hogy felétek figyelve legalább kicsit megnyugodjon a lelkem. Ezért vagyok érzékeny az ottani csatározásokra, persze, hidegen kellene, hogy hagyjon az egész. Az erdélyiek valóban lelket öntöttek belém, aztán újra beláttam, hogy nekünk/nekik erőnkhez mérten állnunk kell a sarat, a depressziót meg átengedjük a pestieknek.

Ha érkezel, telefonálj néha. Egyedről készül az írás, s a többi ottani művész úr is elküldhetné itt-ott a könyvét. Évek óta nem jutott el hozzám semmi, holott jó soknak első kötetéről éppen én írtam annak idején. Azért meg külön hálás lennék, ha néha hozzásegítenél egy-egy olyan kötethez, amit magad értékesnek ítélsz. Mert amíg Újvidéken azt sem tudom, hogy mit írnak Pozsonyban meg Kolozsváron, addig legfőljebb elhiszem az ügyeletes magyar kultúrpolitikusnak, hogy van egyetemes magyar irodalom, csak legfeljebb nem ismerem. S akkor áltathatom magam a közép-európai összefüggések szükségességével.

Gabit, Katát csókolom, gazdag Mikulást, Jézuskát, sok erőt, jókedvet, békességet – kevés politikát kívánva

ölel

[Thomka] Beáta

Újvidék, 90. dec. 3.

P.S. Úgy látszik, ősztől vendégtanárokodom Pécssett, tavasszal előadásra megyek át, s ha addig nem, akkor találkozunk.

B.

[Az előbbivel közös borítékban érkezett. „szállást adhattam neki”: Beáta pesti tartózkodása idején Tordai Zádor lakását kapta kölcsön, aki akkor Olaszországban volt.] [...]

[Teljes cikk](#)